

Arrest

nr. 118 537 van 7 februari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CAMERLYNCK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ghanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 20 juni 1987 te Yendi. U woonde te Ghana uw hele leven in het dorp Kukwu nabij Tamale. U beëindigde de lagere school, en stopte met schoollopen in het eerste semester van het 'Junior Secondary School', wanneer u ongeveer 21 jaar oud was. Uw moeder stierf in het jaar 2010 ten gevolge van de ziekte malaria. Uw vader is afkomstig uit Burkina Faso, en had daar reeds een vrouw en kinderen, voordat hij met uw moeder huwde. Uw vader was een traditioneel geneesheer te Kukwu, en leidde u reeds van jongs af aan op om hem op te volgen in deze functie. Hoewel u het werk als traditioneel geneesheer initieel leuk vond, en

het u beviel, werd u afgeschrikt door de praktijk van vrouwenbesnijdenissen, die uitgevoerd werden door uw vader. Wanneer u zich, omstreeks het jaar 2012, bewust werd van de pijn en het lijden die vrouwen moeten doorstaan bij een besnijdenis, besloot u dat u uw vader niet wilt opvolgen als traditioneel geneesheer. U durfde evenwel, uit respect voor de ouderen, niet aan uw vader te zeggen dat u niet wenste te doen wat hij van u verlangde. U liep op een dag weg van uw familiaal huis, en u ging naar Yendi. U werd er echter na enkele dagen reeds gevonden door personen die gestuurd werden door uw vader, en u werd terug naar uw vader te Kukwu gebracht. Uw vader sloeg u omdat u weggelopen was. Later ging u tweemaal naar de politie, om er aan te geven dat uw vader u poogde te dwingen hem als traditioneel geneesheer op te volgen, maar de politie wou u niet helpen, daar ze niet tussenbeide komen in zaken die de traditie betreffen. U sprak over uw problemen met een zekere 'chairman' – een persoon die zich met voetbal bezighield, vaak reisde, en die u leren kennen had wanneer u meerdere voetballers wist te genezen van ontwrichte beenderen. Chairman zei u dat hij u kon helpen het land te verlaten, en uw zus hielp u bij het vergaren van de 2000 euro die u daartoe nodig had. U ging per wagen van Tamale naar Kumasi, waar u per vliegtuig naar Accra reisde. Te Accra verliet u op 9 mei 2013, samen met de smokkelaar, Ghana. Na een tussenlanding te Denemarken, reisden jullie verder naar België, waar u aankwam op 10 mei 2013. U vroeg asiel aan bij de Belgische asielinstanties op 13 mei 2013.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het dient immers te worden vastgesteld dat u geenszins aannemelijk heeft weten te maken dat u door uw vader gedwongen zou zijn geworden om zijn rol als traditionele genezer over te nemen.

U verklaarde eens van uw vader te zijn weggelopen, en naar Yendi te zijn gegaan voor enkele dagen, maar datbu daar teruggehaald werd door mensen die door uw vader werden gestuurd. (zie gehoorverslag CGVS, p. 13 en 19). Gevraagd wie u in Yendi kwam halen, antwoordde u ze nooit eerder gezien te hebben, en ze niet te kennen. Gevraagd hoe ze u, na enkele dagen al, in Yendi vonden, antwoordde u het niet te weten en dat u dat maar moeilijk kan begrijpen. Gevraagd of, nadat u naar Yendi weggelopen was, en er in opdracht van uw vader terug meegenomen werd naar Kukwu, **u zei aan uw vader waarom u weggelopen was, antwoordde u het niet gezegd te hebben. Gevraagd of, nadat u in 2012 besloot dat u niet langer het werk van uw vader wou doen, het niet kon helpen om dat ook eens aan uw vader te zeggen, antwoordde u, de vraag ontwijkend, dat u het in het begin wel graag deed, maar u dan met de besnijdenis werd geconfronteerd, en u ermee wou ophouden. Opnieuw gevraagd of u dat dan ook aan uw vader zei, dat u dat werk niet langer wilt doen, antwoordde u dat uw vader rap kwaad is, en u niet weet wat er gebeurd zou zijn als u het had gezegd. Gevraagd hoe u dan weet dat u gedwongen zou worden door uw vader om zijn werk verder te zetten, gezien u hem nooit zei dat u het niet wou doen, antwoordde u ontwijkend en vaagweg dat men in Europa kan zeggen wat men denkt, maar dat, als je in Afrika een instructie van je vader krijgt, je dat moet doen, om respect te tonen** (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). Nogmaals gevraagd waarom u niet aan uw vader kon zeggen dat u niet wou doen wat hij deed, en gesteld dat u op heden evenmin respect betoont voor uw vader, gezien u bij hem wegging zonder dat hij weet waar u zich bevindt, antwoordde u ontwijkend en vaagweg dat u hem het probeerde te tonen doorheen uw handelingen. **Gevraagd of u er dan niet over poogde te praten met uw vader, antwoordde u dat je niet zomaar met je vader kan neerzitten en praten, en hem in vraag stellen.** Gevraagd wat er zou gebeuren indien u gewoon geweigerd had en uw eigen leven leidde, antwoordde u dat je dat niet kan zeggen, en u het hem niet kon zeggen omdat u hem anders niet zou respecteren. U er nogmaals op gewezen dat u wel wegging, en dat evenmin een teken van respect vormt, en nogmaals gevraagd waarom u het niet kon zeggen aan uw vader, antwoordde u vaagweg en weinig verhelderend, dat u nu daar niet bent en u nu vrij bent, en uw vader niet ziet wat u doet. Gesteld dat u uw vader uit respect niet wou zeggen dat u hem niet wou opvolgen, maar u er kennelijk geen probleem mee heeft om zomaar weg te gaan, antwoordde u vaagweg en herhalend dat, **zolang u hem niet zei dat u het niet wou doen, alles goed was, en dat als u het wel gezegd had, u hem niet zou respecteren** (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). Gevraagd of u aan andere mensen duidelijk maakte dat u uw vader niet wilt opvolgen, en u daarmee problemen had, antwoordde u dat u het enkel aan 'Chairman' [de smokkelaar die uw reis naar België organiseerde] zei. **Gevraagd of u zich niet kon verzetten tegen uw vader, en uw eigen zin doen, antwoordde u dat u dat inderdaad kon doen, zich verzetten, maar dat u uw vader moest respecteren** (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). **Gevraagd of het dan, afgezien van het respect voor ouderen, wél mogelijk was om er te blijven en te weigeren uw vaders werk voort te zetten, antwoordde u bevestigend en verklaarde u dat u dat gezegd kon hebben. U**

voegde eraan toe dat u dat niet kon doen, u niet de gewoonte had te discussiëren met hem, en u deed wat hij zei. Gevraagd wat er gebeurd zou zijn indien u het wel gezegd zou hebben tegen uw vader, antwoordde u niet te weten wat zou gebeuren en voegde u eraan toe dat uw vader u niet zou zegenen.

Het dient opgemerkt dat bovenstaande verklaringen allerminst blijken geven van enige ernstige poging om aan de door u geopperde gedwongen opvolging te ontsnappen. Immers, van iemand die oppert dat hij werd gedwongen door zijn vader de rol van traditioneel geneesheer op zich te nemen, is het allerminst onredelijk te verwachten dat deze op zijn minst duidelijk zou maken dit niet te willen, en op zijn minst iets zou ondernemen om zijn vader op andere gedachten te brengen. Uw verklaringen, namelijk dat u hierover niet kon spreken met uw vader 'uit respect' weten hierbij allerminst te overtuigen, en schaden verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u gedwongen werd om uw vader op te volgen, daar u deze in eerste instantie nooit duidelijk gemaakt heeft dat u hem eigenlijk niet wilde opvolgen. Uw verdere verklaringen, namelijk dat u zich eigenlijk wel had kunnen verzetten en uw eigen zin doen, maar u dit niet doet uit respect voor uw vader, bevestigt enkel de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen dat u gedwongen werd uw vader als traditioneel geneesheer en priester op te volgen.

Eerder tijdens het gehoor op het CGVS – en volkomen incoherent met het door u aangevoerde 'respect' als reden waarom u uw vader niet kon zeggen dat u hem niet wilde opvolgen – verklaarde u dat u op een dag naar de politie ging, om er uw vader aan te geven (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). U verklaarde dat de politie u zei dat het een zaak is die traditie betreft, en ze niet wilden tussenkomen. Gevraagd of u aan de politie ook zei dat uw vader besnijdenissen uitvoert, antwoordde u bevestigend. Gevraagd waarom de politie niet tussenbeide wilt komen in zaken die de traditie betreffen, antwoordde u het niet te weten, en voegde u eraan toe dat u niet weet of de politie al dan niet samenspannt met de traditionele genezers. U verklaarde dat u het tweemaal aan de politie zei, u genegeerd werd, en de politiecommissaris uw vader, alsook de ouderen in het dorp kent (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). Gevraagd wie die politiecommissaris is, antwoordde u evenwel het niet te weten. Gevraagd waarom u niet naar een ander politiekantoor ging, gezien de politiecommissaris uw vader kende, antwoordde u dat u het al gezegd had aan de politie van het dorp, het hen niet kon schelen, en het u dan ook niet meer kon schelen.

Na de pauze tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u dat jullie ook merktekens aanbrachten op het gezicht van mensen – tekens die de plaats van oorsprong van de persoon in kwestie aantonen – maar de politie tussenkwam en zei dat jullie daarmee moesten ophouden (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Gevraagd of de politie dan wél tussenbeide komt in zaken die de traditie betreffen, antwoordde u dat de politie tussenbeide komt, en voegde u er, vaagweg en niets verhelderend, aan toe dat kinderen in Europa allerlei zaken uitgelegd krijgen, zoals wetten en verkeersregels, maar dat niet het geval is in Afrika. Gevraagd waarom de politie u dan niet wou helpen, wanneer u aan de politie zei dat u werd verplicht om besnijder te worden, antwoordde u vaagweg en naast de kwestie dat de politie steeds omgekocht kan worden in Ghana.

Bovenstaande verklaringen doen verder ernstig afbreuk aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van de door u geopperde gedwongen opvolging. Immers, uw verklaringen tot tweemaal toe naar de politie gegaan te zijn om er uw vader aan te geven, zijn volslagen incoherent met de hierboven reeds vermelde verklaringen, namelijk dat u uw vader niet ongehoorzaam wou zijn daar u uw vader dient te respecteren, en u, uit respect voor uw vader, hem zelfs niet kon zeggen dat u hem eigenlijk niet wilde opvolgen. Daarenboven is het allerminst onredelijk om te verwachten – als u al echt naar de politie gegaan zou zijn, hetgeen in deze geenszins geloofwaardig bevonden wordt – dat u niet naar het politiekantoor zou gaan waarvan de commissaris uw vader en de ouderen van het dorp kent. Tot slot zijn uw verklaringen wat betreft de onwil van de politie om tussenbeide te komen in zaken die de traditie betreffen, geenszins coherent met uw verklaringen dat de politie wel tussenbeide kwam wanneer er traditionele merktekens op het gezicht werden aangebracht, en zeiden dat jullie daarmee moesten ophouden.

U verklaarde dat uw vader, naast uw moeder, nog twee andere vrouwen had, namelijk (A.) en (F.) (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Gevraagd of u halfbroers –of zussen heeft, antwoordde u dat u ze nooit zag. Gevraagd wie u nooit zag, antwoordde u dat u uw broers en zussen bedoelt. Gevraagd hoeveel halfbroers –en zussen u heeft, antwoordde u dat uw vader, voordat hij met uw moeder huwde, reeds kinderen kreeg – halfbroers en –zussen van u – maar u hen nooit zag, daar ze in Burkina Faso wonen. Gevraagd of dat dan kinderen zijn van (A.) en (F.), dan wel van andere vrouwen, antwoordde u dat (A.) nooit kinderen kreeg, (F.) wel, maar u die kinderen nooit zag. Gevraagd hoeveel halfbroers –en zussen u had, antwoordde u het niet te weten. U verklaarde dat u van hun bestaan afweet, daar uw vader soms naar hen belde in Burkina Faso. U weet evenwel niet

waar in Burkina Faso ze woonachtig zijn. **Gevraagd naar de kinderen van (F.), antwoordde u – in flagrante tegenstelling met uw eerdere verklaring – dat (F.) geen kinderen had, maar wel (A.)** (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). U verduidelijkte daarna dat de kinderen van (A.), de kinderen van uw vader betreffen die in Burkina Faso wonen. Verder verklaarde u dat uw vader steeds benadrukte dat u zijn enige zoon was (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). U gesteld dat hij u dat dan wel zei, maar hij toch ook zonen had in Burkina Faso, antwoordde u dat jullie niet van dezelfde ouders komen, u hen niet kent, zij u niet kennen, en u dus de enige zoon van uw vader bent. U geconfronteerd met de vaststelling dat uw vader ze wel kende, gezien het zijn zonen zijn, antwoordde u dat uw vader u enkel zei dat hij kinderen had in Burkina Faso. **Gevraagd of u hem daar dan niet naar vroeg, gezien het uw halfbroers en halfzussen zijn, antwoordde u ontwijkend dat hij wel zou zeggen dat hij kinderen heeft in Burkina Faso, maar jullie niets meer van hen weten. Gevraagd of u er dan niet over poogde te praten met uw vader, gezien u verklaarde dat hij andere zonen in Burkina Faso had, u ze niet kende, en het zou kunnen dat zij, in plaats van u, uw vader zouden kunnen opvolgen, antwoordde u dat je niet zomaar met je vader kan neerzitten en praten, en hem in vraag stellen** (zie gehoorverslag CGVS, p. 20).

Bovenstaande, uiterst vage, en op sommige punten inconsistente, verklaringen wat betreft de andere kinderen van uw vader, weten niet te overtuigen, en schaden verder de geloofwaardigheid van de door u geopperde gedwongen opvolging van uw vader als traditioneel geneesheer. Immers, dat u – gegeven het feit dat u als enige zoon van uw vader gedwongen werd om uw vader op te volgen – geen enkele vraag stelde aan uw vader betreffende uw halfbroers in Burkina Faso, is geenszins geloofwaardig, en komt geenszins doorleefd over, daar het allerm minst onredelijk is te verwachten dat u – indien u werkelijk gedwongen zou zijn geworden als zoon van uw vader, uw vader op te volgen – op zijn minst zou informeren naar de zonen van uw vader die in Burkina Faso wonen, en de mogelijkheid zou aftasten of zij al dan niet de positie van uw vader konden innemen.

Tot slot dient vastgesteld dat uw verklaringen betreffende uw reisweg naar België, geenszins geloofwaardig geacht worden

Gevraagd welke documenten u gebruikte om te reizen, antwoordde u dat u nooit eerder reisde, u niet wist dat u documenten moest meedoen, en u enkel twee foto's aan de smokkelaar gaf (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Gevraagd of u een document bij had wanneer u per vliegtuig reisde, antwoordde u ontkennend. Gevraagd wat u dan deed bij de paspoortcontrole, antwoordde u dat u niet weet wat hij [de smokkelaar] toonde, jullie samen met zes voetballers naar Denemarken reisden, en hij steeds kleine boekjes toonde. Gevraagd of u dan niet zelf uw paspoort moest voorleggen, zoals bijvoorbeeld bij aankomst in België, antwoordde u dat hij u niets gaf. U geconfronteerd met de vaststelling dat men normaal zelf de documenten moet voorleggen bij de identiteitscontrole, antwoordde u dat hij [de smokkelaar] u nooit iets gaf. **Deze verklaringen weten niet te overtuigen. Het is immers een feit van algemene bekendheid dat passagiers op internationale luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten. Dat u niet weet met welk paspoort u gereisd zou hebben, en u dit paspoort op geen enkel moment zelf heeft moeten voorleggen – in de luchthaven van Accra, dan wel in de luchthaven te Denemarken of die in België – is geenszins aannemelijk. Deze ongeloofwaardige verklaringen, wat betreft de door u (niet) ondergane grenscontrole van identiteitsdocumenten in de drie verschillende luchthavens waarlangs u gereisd zou hebben, doen dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de manier waarop u naar België zou zijn gereisd.**

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen indachtig, kan er absoluut geen geloof gehecht worden aan de door u geopperde gedwongen opvolging van uw vader als traditioneel geneesheer. Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat u, in het kader van uw asielaanvraag, een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, helemaal niet aannemelijk heeft gemaakt.

De door u, in het kader van uw asielaanvraag, neergelegde documenten, weten bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen. Wat betreft de door u neergelegde internetartikels met betrekking tot genitale verminking bij vrouwen, dient vastgesteld dat dit louter algemene informatie betreft, die verder geen verband houdt met het door u geopperde, individuele asielrelaas. Wat betreft de door u neergelegde geboorteakte, dienen volgende opmerkingen gemaakt. U verklaarde dat uw moeder gestorven is in het jaar 2010, ten gevolge van malariakoorts (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). U gevraagd of u reeds deze geboorteakte had wanneer u in Ghana was, antwoordde u ontkennend, en voegde u eraan toe dat uw vader dat nooit liet opstellen voor u (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). U verklaarde voorts dat uw precieze geboortedatum evenwel fout genoteerd werd – 20 mei in plaats van 20 juni 1987 – en uw zus het liet aanmaken te Yendi. U geconfronteerd met de vaststelling dat er op de

door u neergelegde geboorteakte vermeld staat dat uw geboorte geregistreerd werd op datum van 22 mei 2013, en uw moeder als informante opgegeven staat, verklaarde u dat er steeds een van de ouders aanwezig moet zijn, en uw zus misschien de naam van uw moeder opgaf. Gevraagd of men zich, bij het aanvragen van een geboorteakte, dan niet dient te identificeren, antwoordde u dat het er allemaal van afhangt, en je ook gewoon geld kan geven aan iemand om het te halen. Gevraagd of je dan gelijk wat kunt zeggen, bij het aanvragen van een geboorteakte, antwoordde u dat dat kan in Afrika. Het dient vastgesteld dat het feit dat uw moeder als informante opgegeven is op de door u neergelegde geboorteakte, serieuze twijfels schept bij uw verklaringen dat uw moeder reeds een drietal jaar dood is. Uw verdere blote beweringen, dat uw zus misschien zei dat ze uw moeder was, dan wel dat ze misschien iemand anders stuurde, weten hierbij niet te overtuigen. Daarenboven blijkt uit uw eigen verklaringen dat gelijk wie gelijk wat kan verklaren, wat betreft deze geboorteaktes, zodat er überhaupt geen bewijskracht kan worden verleend aan dit document.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker benadrukt dat de verhouding “vader-zoon” in Afrika totaal verschillend is van de verhouding “vader-zoon” in Europa of Amerika. Als een vader in Afrika iets vraagt aan zijn zoon, kan deze laatste niet weigeren of zelfs maar laten weten dat hij dit liever niet zou doen. Dit zou geïnterpreteerd worden als een totaal gebrek aan respect voor zijn vader en een misprijzen voor de familiale hiërarchie. De zoon kan enkel op een min of meer verdoken of erg onrechtstreekse wijze laten blijken dat hij dit niet wil doen of liever niet zou willen doen. Verzoeker heeft dit gedaan door onder andere bepaalde zaken die zijn vader hem vroeg, uitzonderlijk traag uit te voeren. Het weigeren een bevel uit te voeren past totaal niet in de Afrikaanse cultuur. Verzoeker voegt hieraan toe: *“Men kan dit enigzins vergelijken met een andere cultuur, die ook helemaal verschillend is van onze westerse Europese of Amerikaanse cultuur, nl. de Japanse cultuur. Als een westerling in Japan vraagt aan een Japanner of hij iets voor hem kan doen, zal die steeds positief antwoorden, ook als hij dit eenvoudigweg niet kán doen. Steeds maar weer zal de Japanner zeggen dat hij het zal doen, totdat eventueel uiteindelijk door de feiten of de toedracht van zaken zal blijken dat wat hij zei te zullen doen, eenvoudigweg niet kan gedaan worden. Dit lijkt een in onze ogen erg onbegrijpelijke handelswijze, maar voor een Japanner zou het getuigen van een totaal gebrek aan een respect voor een westerling indien hij negatief zou antwoorden op een verzoek van deze laatste. Zo ook kan in Afrika een zoon niet tegen zijn vader zeggen dat hij iets niet wil doen. Als hij het écht niet wil doen, dan moet hij volledig met zijn vader breken, en hem niet meer onder ogen komen. Op deze wijze wordt hij niet steeds meer geconfronteerd met het feit dat hij zijn vader niet het nodige respect - althans zoals dit in hun ogen vereist is - betoond heeft. Dit heeft verzoeker gedaan door zijn land te verlaten. Dit kan - zoals gesteld in de bestreden beslissing - ook als een gebrek aan respect beschouwd worden, maar - zoals hierboven aangetoond - wordt verzoeker hiermee niet meer geconfronteerd, en dit is voor hem - en zijn cultuur - een aanvaardbare wijze van handelen, hoe onbegrijpelijk dit ook mag lijken in onze westerse gedachtenwereld.”*

Verzoeker is effectief naar de politie gegaan om het feit dat zijn vader vrouwenbesnijdenissen uitvoerde, aan te geven, doch zijn vader wist dit niet en zou het ook niet te weten komen. Dit past in de Afrikaanse gedachtegang dat het meer gaat om het feit dat de vader niet op de hoogte mag zijn van het gebrek aan respect dan om dit gebrek aan respect zelf.

Het is juist dat verzoeker op de vraag of de andere vrouwen van zijn vader kinderen hadden, eerst foutief geantwoord heeft, waarschijnlijk in een ogenblik van onoplettendheid of verzwakte concentratie. Verzoeker heeft dit nadien rechtgezet. Verzoekers vader wilde ook dat verzoeker de rol van traditionele geneesheer zou overnemen en niet een andere zoon die in Burkina Faso woont. Verzoeker was de enige zoon die in Ghana woonde en dit is ook de reden dat zijn vader erop stond dat hij het was – en niet een zoon die in een ander land woont – die hem zou opvolgen.

Betreffende zijn reisweg kan verzoeker alleen herhalen dat de *passeur* een vervalst paspoort moet gemaakt hebben. Verzoeker heeft dit paspoort nooit in handen gehad en het was steeds de *passeur* die de paspoorten toonde. De *passeur* was een plaatselijke voetbalmanager die een aantal voetballers naar

Europa bracht. Hoogstwaarschijnlijk heeft hij voorgewend dat verzoeker één van die voetballers was, zodat het gemakkelijker moet geweest zijn om de paspoortcontroles minder nauwgezet te laten verlopen. Hoe het juist gebeurd is, weet verzoeker niet, maar het is een feit dat hij op deze wijze in Europa geraakt is.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Waar verzoeker aanvoert dat het binnen de Afrikaanse cultuur voor een zoon enkel mogelijk is om op erg onrechtstreekse wijze aan zijn vader duidelijk te maken dat hij een wens of een bevel van deze vader niet wenst uit te voeren en hiertoe ook verwijst naar de Japanse cultuur, merkt de Raad op dat het hier om een aaneenschakeling gaat van blote beweringen die op geen enkele manier gestaafd worden. Daarenboven merkt de Raad op dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS op de vraag of hij zich niet tegen zijn vader kon verzetten en zijn eigen zin doen, bevestigend antwoordde (gehoorverslag CGVS, p. 22). Ook op de vraag of het mogelijk was in Ghana te blijven en te weigeren zijn vaders werk verder te zetten, antwoordde verzoeker bevestigend (gehoorverslag CGVS, p. 22). Hieruit blijkt geenszins dat zonen in Afrika hun vader enkel op erg onrechtstreekse wijze iets kunnen weigeren.

Er kan van verzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij nagaat wat de reactie van zijn vader op zijn weigering om deze als traditioneel geneesheer op te volgen, zou zijn, te meer omdat verzoeker hier de kern van zijn ingeroepen vrees voor vervolging situeert. De bestreden beslissing stelt dan ook terecht: *“Immers, van iemand die oppert dat hij werd gedwongen door zijn vader de rol van traditioneel geneesheer op zich te nemen, is het allerminst onredelijk te verwachten dat deze op zijn minst duidelijk zou maken dit niet te willen, en op zijn minst iets zou ondernemen om zijn vader op andere gedachten te brengen. Uw verklaringen, namelijk dat u hierover niet kon spreken met uw vader ‘uit respect’ weten hierbij allerminst te overtuigen, en schaden verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u gedwongen werd om uw vader op te volgen, daar u deze in eerste instantie nooit duidelijk gemaakt heeft dat u hem eigenlijk niet wilde opvolgen. Uw verdere verklaringen, namelijk dat u zich eigenlijk wel had kunnen verzetten en uw eigen zin doen, maar dat u dit naliet te doen uit respect voor uw vader, bevestigt enkel de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen dat u gedwongen werd uw vader als traditioneel geneesheer en priester op te volgen.”* Dit klemt des te meer aangezien verzoeker zich naar de politie begaf om de werkzaamheden van zijn vader te melden.

Verder merkt de Raad op dat verzoekers verklaringen dat hij zich omtrent de kinderen van de andere vrouwen van zijn vader vergiste omwille van onoplettendheid of verzwakte concentratie en dat zijn vader hem als opvolger wou omdat hij de enige zoon is die in Ghana woonde, loutere *post factum*-verklaringen zijn, die niet de motivering ter zake in de bestreden beslissing kunnen ontcrachten.

Wat betreft de vaststellingen in de bestreden beslissing aangaande zijn reisweg, stelt de Raad vast dat verzoeker niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen en het opwerpen van losse beweringen, hetgeen niet van aard is de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

De Raad stelt dan ook vast dat verzoeker er niet in slaagt de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS